

ЭПИЛОГЪ.

Неронъ продължаваше да живѣе само съ театритѣ и музиката. Него го интересувахъ новоизобрѣтенитѣ музикални инструменти и новия воденъ органъ, който испитвахъ въ Палатинския хълмъ. Съ своя дѣтински, неспособенъ ни за едно сѣждение, ни за едно рѣшение умъ, той си въобразяваше, че измисленитѣ прѣдставления и зрѣлища ще отстранѣтъ сами по себе-си опасността. Приближенитѣ му, като виждахъ, че, намѣсто да се грижи за срдѣствата и войската, той мислѣше само за израженията, съ които по-добрѣ да опише бурята, захванѣхъ да загубватъ ума си. Нѣкои мислѣхъ, че Неронъ забавлява себе-си и другитѣ съ цитати и заглупава своето безпокойство и тревога. И наистина, постѣпкитѣ му станѣхъ нѣкакъ болезнени. Всѣкой день хиляди различни намѣрения му дохождахъ въ главата. По нѣкога той скачаше отъ мѣстото си, за да бѣга отъ опасността, издаваше заповѣди да качватъ на конѣ китаритѣ и лютнитѣ, на младитѣ робини заповѣдваше да се въоружаватъ като амазонки и се канѣше да повика отъ истокъ легионитѣ. По нѣкога пъкъ му се струваше, че бунтътъ на галийскитѣ легиони ще се свърши не съ война, а съ пѣсни. И той се усмихваше при мисълта за зрѣлището, което ще настѣпи, слѣдъ като той умиротвори войницитѣ съ пѣние. Легиониститѣ ще го окръжѣтъ съ сълзи на очи, а той ще имъ запѣе *епинция*¹⁾, слѣдъ които ще настане златно врѣме за него и за Римъ. По нѣкога той изново искаше кръвъ, по нѣкога обявяваше, че ще се съгласи да стане намѣстникъ въ Египетъ, спомняше гадателитѣ, които му бѣхъ прѣдсказали, че ще царува въ Иерусалимъ, или дохождаше въ умиление отъ мисълта, че ще искаква хлѣба си, като пѣтующъ пѣвецъ, а градоветѣ и странитѣ ще почитатъ въ него не цезаря, владѣтеля на цѣлата земя, а пѣвеца, какъвто още човѣчеството не е виждало.

¹⁾ побѣдна пѣсень.